Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Koopmans Mackenzie Stuart Bosco

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Φεβρουαρίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

T. Koopmanns

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 29 Απριλίου 1983, η ανώνυμη εταιρεία «Usines Gustave Boël» (Βρυξέλλες) και η γαλλική, θυγατρική της, η ανώνυμη εταιρεία «Fabrique de fer de Maubeuge» (Louvroil) άσκησαν προσφυγή πλήρους δικαιοδοσίας, βασιζόμενη στο άρθρο 36, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ κατά της απόφασης της Επιτροπής της 24ης Μαρτίου 1983, που κοινοποιήθηκε στις 30 Μαρτίου του ίδιου έτους στην επιχείρηση «Usines Gustave Boël», ανώνυμη εταιρεία, La Louvière, Βέλγιο, με την οποία επιβλήθηκε στην επιχείρηση

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.

αυτή, βάσει του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, πρόστιμο 111 024 570 βελγικών φράγκων.

Με την προσφυγή αυτή ζητείται να ακυρωθεί η εν λόγω απόφαση ή, επικουρικώς, να μειωθεί το ύψος του προστίμου και τέλος να σημειωθεί ότι οι προσφεύγουσες επιφυλάσσουν το δικαίωμα να αξιώσουν αποκατάσταση της ζημίας που προκύπτει από τη σύσταση τραπεζικής εγγύησης, την οποία αξίωσε η Επιτροπή ως αντάλλαγμα της αναστολής είσπραξης του προστίμου, αναστολή που χορηγήθηκε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

I — Με το πρώτο της άρθρο, η προσβαλλόμενη απόφαση διαπιστώνει ότι η επιχείρηση «Usines Gustave Boël», La Louvière, υπερέβη, στο τρίτο τρίμηνο του 1981, κατά 1 007 τόνους την ποσόστωση της παραγωγής για προϊόντα της κατηγορίας I γ και κατά 3 878 τόνους το τμήμα της ποσόστωσης αυτής που μπορούσε να διατεθεί στην κοινή αγορά, ποσότητες που της είχαν χορηγηθεί στο πλαίσιο του συστήματος που θέσπισε η απόφαση 1831/81/ ΕΚΑΧ της Επιτροπής της 24ης Ιουνίου 1981 [1]· για το τέταρτο τρίμηνο, η απόφαση διαπιστώνει υπέρβαση 14 943 τόνων της ποσόστωσης παραγωγής για τα ίδια αυτά προϊόντα· τέλος, για το ίδιο αυτό τρίμηνο, διαπιστώνει για τις κατηγορίες I α και I γ υπέρβαση 261 τόνων και 14 921 τόνων αντιστοίχως, των τμημάτων των ποσοστώσεων παραγωγής που μπορούσαν να παραδοθούν.

1. Οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν την πραγματικότητα των υπερβάσεων που σημειώθηκαν αλλά, προς στήριξη των ισχυρισμών τους που στρέφονται κατά του άρθρου 1, προβάλλουν αρχικά ένα πρώτο λόγο θεωρώντας ότι οι διαπιστωθείσες υπερβάσεις για τα προϊόντα της κατηγορίας I γ πρέπει να αποδοθούν στην ανώνυμη εταιρεία «Fabrique de fer de Maubeuge», εταιρεία από νομική άποψη διάφορη της ανώνυμης εταιρείας «Usines Gustave Boël».

Με το επιχείρημα αυτό αμφισβητείται η νομιμότητα των ατομικών αποφάσεων καθορισμού των ποσοστώσεων ή τμημάτων των ποσοστώσεων του «Ομίλου Boël» για το τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 1981.

Πρέπει να παρατηρήσω ότι οι κοινοποιήσεις που έγιναν σε κάθε επιχείρηση ή όμιλο επιχειρήσεων που καθόριζαν ή προσάρμοζαν ανά τρίμηνο την ποσόστωσή του συνιστούν ατομικές αποφάσεις και ότι μόνο οι αποφάσεις που καθορίζουν ανά τρίμηνο τα ποσοστά μείωσης έχουν γενικό χαρακτήρα.

Αλλά από την πάγια νομολογία [2] προκύπτει ότι, επ' ευκαιρία προσφυγής ακύρωσης που στρέφεται κατά ατομικής απόφασης, ο προσφεύγων δεν μπορεί να προβάλλει την ένσταση έλλειψης νομιμότητας άλλης απόφασης της οποίας ήταν αποδέκτης και η οποία κατέστη οριστική.

Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, οι εταιρείες για τις οποίες πρόκειται δεν μπορούν να προβάλλουν λυσιτελώς την έλλειψη νομιμότητας των αποφάσεων της Επιτροπής με τις οποίες καθορίστηκαν οι ποσοστώσεις τους για τα αντίστοιχα τρίμηνα. Επομένως, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος.

Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η ανώνυμη εταιρεία «Fabrique de fer de Maubeuge» περιλαμβάνεται στον «Όμιλο Boël», ο οποίος θεωρείται ως «μία μόνη επιχείρηση» σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 4, της απόφασης 1831/81/ ΕΚΑΧ [3], στον οποίο χορηγήθηκε κανο-

1 — ΕΕ L 180 της 1. 7. 1981, σ. 1.

2 — Τελευταία, απόφαση της 19. 10. 1983, Usinor, υπόθεση 265/82, σκέψη 7, Συλλογή 1983, σ. 3105.

3 — «Κατά την έννοια της παρούσας αποφάσεως, μία συγκέντρωση επιχειρήσεων, κατά την έννοια του άρθρου 66 της Συνθήκης, νοείται ως μία μόνη επιχείρηση ακόμη και όταν οι επιχειρήσεις είναι εγκατεστημένες σε διαφορετικά κράτη μέλη» (ΕΕ L 180 της 1. 7. 1981, σ. 1).

νικά η ποσόστωση, για την υπέρβαση της οποίας επιβλήθηκε κύρωση.

Καίτοι υπάρχει πράγματι η εταιρεία «Usines Gustave Boël», της οποίας η καταστατική έδρα βρίσκεται στις Βρυξέλλες, οι εγκαταστάσεις της περιλαμβάνουν κυρίως την ανώνυμη εταιρεία «Usines Gustave Boël», εγκατεστημένη στην La Louvière. Η τελευταία αυτή, η οποία είναι επομένως επιχείρηση παραγωγής χάλυβα σύμφωνα με τον ορισμό του άρθρου 80 ΕΚΑΧ, έχει τη δυνατότητα να ελέγχει [1] τη γαλλική επιχείρηση, επίσης παραγωγό χάλυβα, η ανώνυμη εταιρεία «Fabrique de fer de Maubeuge», Louvroil. Έτσι, οι δύο αυτές εταιρείες αποτελούν συγκέντρωση επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 66, παράγραφος 1, και συνιστούν τον «Όμιλο Boël» [2].

Εξάλλου, δεν είναι δυνατό να γίνει δεκτό το επιχείρημα κατά το οποίο η επιχείρηση «Boël, La Louvière», δεν έχει τη δυνατότητα να μετακυλίσει το βάρος του προστίμου σε άλλη εταιρεία του ομίλου· πράγματι, πρόκειται για εσωτερικό ζήτημα του ομίλου επιχειρήσεων [3] και το γεγονός αυτό δεν μπορεί να θίξει έναν κανόνα που προσαρμόσθηκε στις ειδικές ανάγκες του συστήματος ποσοστώσεων.

2. Με το δεύτερο λόγο, οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν δικαιολόγησε ή δεν δικαιολόγησε επαρκώς την άρνησή της να αποδεχτεί τις περί *προσαρμογής* αιτήσεις τους για το τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 1981.

Για τους λόγους που αναφέρθηκαν ήδη πιο πάνω και ο λόγος αυτός, κατά το ίδιο μέτρο, είναι απαράδεκτος. Πάντως, κατά το μέτρο που οι προσφεύγουσες προσάπτουν επίσης στην απόφαση με την οποία επιβλήθηκε το *πρόστιμο* ότι είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη, μπορεί να γίνει δεκτός.

Πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι σχετικοί ισχυρισμοί που προβάλλουν οι προσφεύγουσες αφορούν τις ποσοστώσεις που είχαν καθοριστεί για τον «Όμιλο Boël» και οι προσφεύγουσες είχαν ήδη την ευκαιρία να τους προβάλουν. Το ότι η Επιτροπή δεν έλαβε θέση επί των ισχυρισμών αυτών είναι άσχετο προς την απόφαση επιβολής του επίδικου προστίμου, εφόσον η τελευταία αυτή απόφαση είναι η αντικειμενική συνέπεια της υπέρβασης των ποσοστώσεων. Επί του σημείου αυτού, η απόφαση είναι λακωνικά αλλά επαρκώς αιτιολογημένη. Τέλος, φαίνεται ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 58 ΕΚΑΧ, η Επιτροπή δεν υπείχε υποχρέωση να απαντήσει σε όλα τα ζητήματα που ήγειραν οι προσφεύγουσες.

3. Με άλλους λόγους (3ος, 4ος, 5ος και 6ος), οι προσφεύγουσες αμφισβητούν τις ατομικές αποφάσεις με τις οποίες καθορίστηκαν, για την επιχείρηση «Usines Gustave Boël, La Louvière», οι παραγωγές και οι ποσότητες αναφοράς, οι ποσοστώσεις παραγωγής ή τμήματα ποσοστώσεων που μπορούν να διατεθούν στην κοινή αγορά κατά το τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 1981, καθώς και τις σιωπηρές ή ρητές αποφάσεις με τις οποίες δεν έγινε δεκτή η προσαρμογή και οι οποίες ελήφθησαν βάσει του άρθρου 14 της γενικής απόφασης 1831/81.

Με τον τέταρτο ιδίως λόγο, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι το κριτήριο που δέχτηκε η Επιτροπή για τον καθορισμό των παραγωγών αναφοράς της κατηγορίας Ι γ, μετά τη θέσπιση της κατηγορίας αυτής, μετέβαλε το μερίδιο της συνήθους παρα-

1 — Απόφαση αριθ. 24/54 της Ανωτάτης Αρχής της 6ης Μαΐου 1954, ΕΟ αριθ. 3 της 11. 5. 1954, σ. 345.

2 — Απόφαση της Επιτροπής της 7. 7. 1975, σχετική με την ίδρυση του Queensborough Steel Co. Ltd από τις Usines Gustave Boël SA και Helical Bar Ltd.

3 — Απόφαση της 13. 7. 1962, Klöckner και Hoesch, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 17 και 20/61, Recueil σ. 646.

γωγής του «Ομίλου Boël», το οποίο μειώθηκε από 1,16 σε 0,95 %, ενώ κατά τον ίδιο χρόνο ορισμένες ανταγωνίστριες επιχειρήσεις δεν είχαν καν εξαντλήσει τις ποσοστώσεις του παραγωγής.

Πρέπει να διαπιστωθεί ότι εφόσον οι ατομικές αποφάσεις κατέστησαν οριστικές λόγω του ότι δεν προσβλήθηκαν εντός των οριζόμενων προθεσμιών, οι προσφεύγουσες δεν νομιμοποιούνται να τις αμφισβητήσουν στην παρούσα διαδικασία· ούτε και μπορούν να προβάλλουν την ένσταση έλλειψης νομιμότητας των διατάξεων γενικής απόφασης, η οποία δεν συνιστά τη βάση της ληφθείσας ατομικής απόφασης.

Όσον αφορά την ουσία, η Επιτροπή ορθώς απαντά ότι το σύστημα που θεσπίστηκε δεν συνεπάγεται καμιά δυσμενή διάκριση έναντι των προσφευγουσών· πάντως, το σύστημα δεν μπορεί να εξασφαλίζει σε κάθε επιχείρηση τη διατήρηση του μεριδίου που απέκτησε στην αγορά, ούτε να προσαρμόζεται προς τις υπερβάσεις που προκύπτουν από υπερβολικούς εκ των προτέρων υπολογισμούς, ακόμη και καλόπιστους.

Το Δικαστήριο έκρινε ήδη ότι η επέκταση του συστήματος ποσοστώσεων στην παραγωγή που προορίζεται προς εξαγωγή, καθώς και η θέσπιση συστήματος ποσοστώσεων παράδοσης ήταν σύμφωνες προς τη Συνθήκη [1] και ότι το άρθρο 58 «δεν επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να εξασφαλίσει σε μια συγκεκριμένη επιχείρηση και σε βάρος άλλων επιχειρήσεων της Κοινότητας την ελάχιστη παραγωγή που η επιχείρηση αυτή θεωρεί ενδεδειγμένη σύμφωνα με τα δικά της κριτήρια αποδοτικότητας και αναπτύξεως» [2].

4. Με τον έβδομο λόγο, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν τη σιωπηρή άρνηση της Επιτροπής να προσαρμόσει τις παραγωγές αναφοράς ως προς το τρίτο τρίμηνο του 1981 για τα προϊόντα της κατηγορίας I γ και για τα προϊόντα του συνόλου της κατηγορίας I ως προς το τέταρτο τρίμηνο του 1981.

Και στην περίπτωση αυτή πρέπει να αναφερθεί ότι δεν ασκήθηκε εμπροθέσμως προσφυγή ακύρωσης της σιωπηρής αρνητικής απόφασης.

Επιπλέον, οι λόγοι για τους οποίους το Δικαστήριο απέρριψε με την απόφασή του της 22ας Ιουνίου 1983 [3] προσφυγή ακύρωσης — που ασκήθηκε εμπροθέσμως από τις ίδιες προσφεύγουσες — κατά απόφασης που αφορούσε το τέταρτο τρίμηνο του 1982, ισχύουν πλήρως και στην υπό κρίση υπόθεση.

5. Με τον όγδοο λόγο τους, οι προσφεύγουσες, ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή δεν απάντησε στην επιστολή της 28ης Οκτωβρίου του 1981 με την οποία η ανώνυμη εταιρεία «Usines Gustave Boël, La Louvière» ζητούσε, αφενός, την προσαρμογή των ποσοστώσεων παραγωγής της επιχείρησής της και της «Fabrique de fer de Maubeuge» για το τέταρτο τρίμηνο του 1981, αφετέρου δε, προειδοποιούσε την Επιτροπή ότι: «εκτός αντίθετης ειδοποίησης εκ μέρους σας, θεωρούμε ότι συμφωνείτε με τις ποσοστώσεις παραγωγής που ορίζονται ανωτέρω, καθώς και με τις ποσοστώσεις αποστολής που προκύπτουν από αυτές». Ενώπιον της απουσίας αντίδρασης της Επιτροπής, οι προσφεύγουσες δικαιολογημένα συνήγαγαν το συμπέρασμα ότι η τελευταία ενέκρινε τις προταθείσες και πραγματοποιηθείσες προσαρμογές και ότι οι προσαρμογές αυτές δεν μπορούσαν να αποτελέσουν «υπερβάσεις». Παρατηρούν ότι η Επιτροπή, αποφαινόμενη επί των αιτήσεων προσαρμογής των ποσοστώσεων μόνο μετά τη λήξη του τριμήνου για το οποίο οι αιτήσεις υποβάλλονται, οι επιχειρήσεις δεν έχουν άλλη επιλογή — αν θέλουν να επιζή-

1 — Απόφαση της 7. 7. 1982, υπόθεση 119/81, Klöckner, σκέψη 21 και επόμενες, Συλλογή 1982, σ. 2652· απόφαση της 11ης Μαΐου 1983, υπόθεση 244/81, Klöckner, σκέψεις 39 μέχρι 47, Συλλογή 1983, σ. 1451.

2 — Απόφαση της 11. 5. 1983, που προαναφέρθηκε, σκέψη 27.

3 — Υπόθεση 317/82, σκέψη 12, Συλλογή 1983, σ. 2041.

σουν — παρά να υπερβούν τις ποσοστώσεις που τους έχουν χορηγηθεί και να διακινδυνεύουν έτσι την επιβολή των προστίμων.

Η Επιτροπή ορθώς απαντά ότι η σιωπή που τήρησαν οι υπηρεσίες της δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς σιωπηρή συναίνεση. Πράγματι, κάθε μετριασμός του υποχρεωτικού γενικού συστήματος ποσοστώσεων ρυθμίζεται με το άρθρο 14 της γενικής απόφασης 1831/81 και δεν μπορεί να χορηγηθεί παρά μόνο με ρητή και αιτιολογημένη ατομική απόφαση. Είναι πάντως λυπηρό το ότι δεν δόθηκε απάντηση στην επιστολή της 28ης Οκτωβρίου 1981.

II — Τέλος, οι προσφεύγουσες ζητούν μείωση του ποσού του προστίμου και προβάλλουν την αναρμοδιότητα της Επιτροπής να προσθέτει μονομερώς και *post factum* κανόνες που δεν περιλαμβάνονται στο άρθρο 12 της απόφασης 1831/81, με το οποίο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 58, παράγραφος 4, της Συνθήκης, αυτή η ίδια καθόρισε το ύψος και τους κανόνες επιβολής των προστίμων.

Με την απόφαση ελήφθη κυρίως υπόψη το γεγονός ότι ο ισολογισμός του «Ομίλου Boël» ήταν θετικός και ότι οι διαπιστωθείσες υπερβάσεις [1] αντιπροσώπευαν περισσότερο από 10 % των ποσοστώσεων ή των τμημάτων των ποσοστώσεων αυτών που μπορούσαν να διατεθούν στην κοινή αγορά (εκτός των υπερβάσεων κατά 1 007 τόνους της κατηγορίας Ι γ και κατά 161 τόνους της κατηγορίας Ι α)· αντίθετα, δεν ελήφθη υπόψη το ότι ο όμιλος αυτός έχει αναδιοργανωθεί χωρίς κρατική ενίσχυση, κατ' αντίθεση προς άλλες επιχειρήσεις.

Κατά το μέτρο που οι λόγοι αυτοί είναι παραδεκτοί, θεωρώ ότι είναι απορριπτέος βάσει των σκέψεων των αποφάσεων του Δικαστηρίου Valsabbia και λοιποί, της 18ης Μαρτίου 1980 [2], και Klöckner, της 11ης Μαΐου 1983 [3].

Τελειώνοντας, παρατηρώ ότι το προαναφερόμενο άρθρο 12 ερμηνευόμενο υπό το φως του άρθρου 58, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, δεν αποκλείει από την Επιτροπή την ευχέρεια να αυξάνει το ύψος των προστίμων λόγω των περιστάσεων υπό τις οποίες διαπράχθηκε η παράβαση [4]. Αλλά στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή έλαβε ακριβώς υπόψη την προηγούμενη συμπεριφορά της επιχείρησης.

Κατά συνέπεια το αίτημα μείωσης του προστίμου δεν φαίνεται δικαιολογημένο και δεν πρέπει να γίνει αποδεκτό.

Προτείνω την απόρριψη της προσφυγής και την καταδίκη των προσφευγουσών στα δικαστικά έξοδα.

1 — Στην επιχείρηση «Usines Gustave Boël SA, La Louvière», είχε ήδη επιβληθεί πρόστιμο στις 24 Νοεμβρίου 1982 για υπέρβαση κατά 2 581 τόνους της ποσόστωσης παραγωγής για τα προϊόντα της κατηγορίας Ι, που της κοινοποιήθηκε για το δεύτερο τρίμηνο του 1981.

2 — Συνεκδικασθείσες υποθέσεις 154/78 και επόμενες, Recueil σ. 1026, σκέψη 159 «... αποφασίζοντας να εφαρμόσει συντελεστή προστίμου ... 10 % του ύψους (των υποκοστολογίσεων) στις μεσαίες επιχειρήσεις με ισολογισμό που εμφανίζει ζημίες ..., λαμβάνοντας υπόψη το συντελεστή που μπορεί να εφαρμόσει δυνάμει του άρθρου 64 της Συνθήκης — το διπλάσιο της αξίας των αντικανονικών πωλήσεων — (η Επιτροπή) εκτίμησε δικαίως τα περιστατικά της υπόθεσης».

3 — Υπόθεση 244/81, σκέψεις 36 μέχρι 38, Συλλογή 1983, σ. 1451.

4 — Απόφαση της 16. 11. 1983, Thyssen, υπόθεση 188/82, σκέψη 20, Συλλογή 1983, σ. 3721.